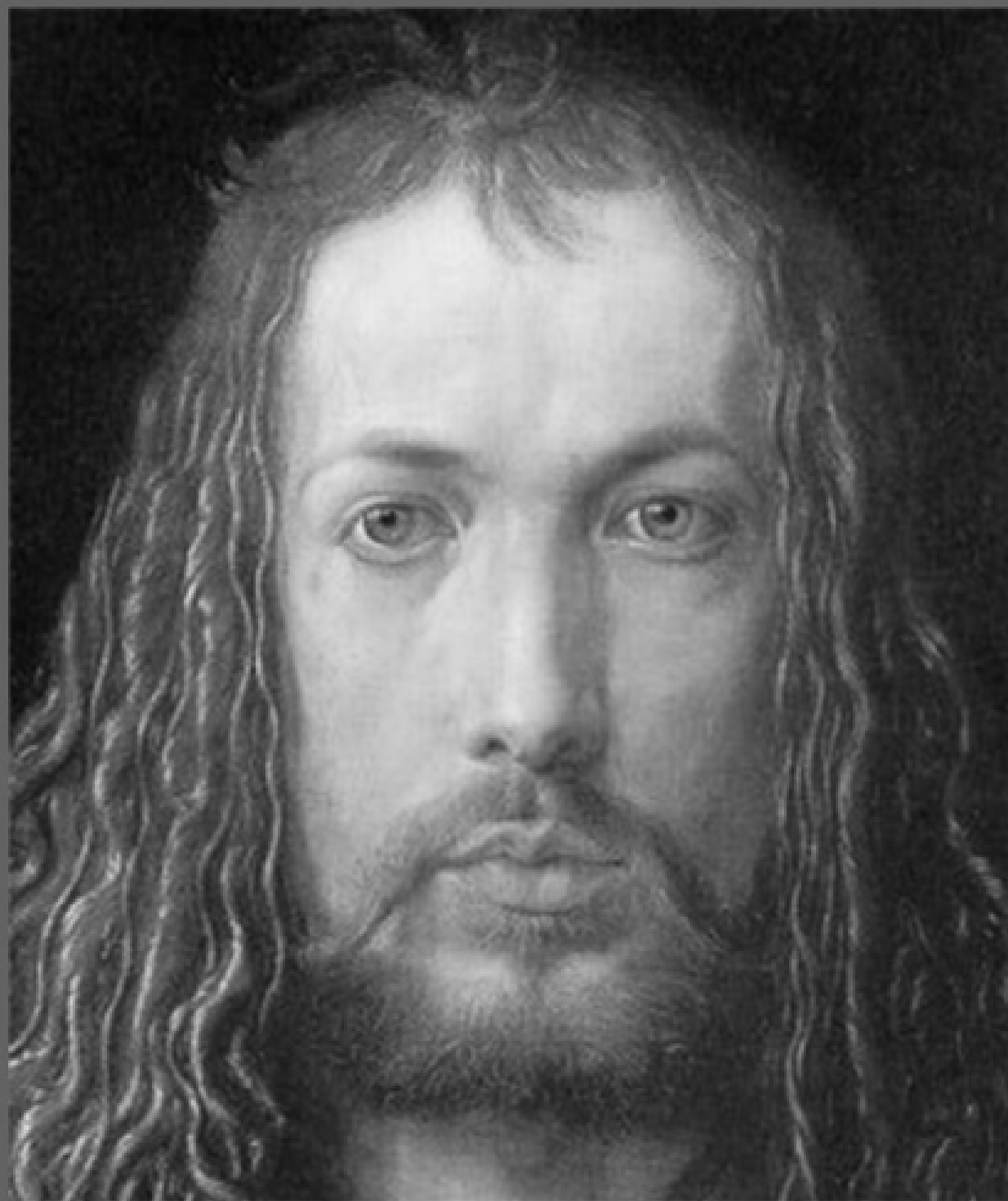

STEAUJA

LITERARĂ
ARTISTICĂ ȘI
CULTURALĂ
ANUL LXVI
NR. 7-8/2015

CENTENAR GELLU NAUM
ETNOLOGIA CONTEMPORANĂ
ÎN ROMÂNIA
FESTIVALUL DISCUȚIA SECRETĂ
FRANȚA LUI HOUELLEBECQ

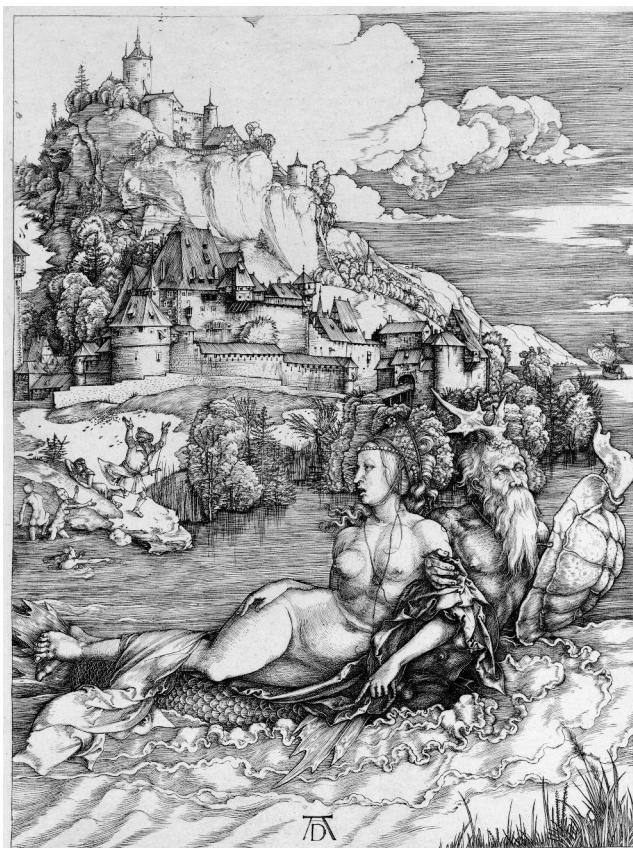
Scări de cuvinte

Poetul Ionuț Caragea nu s-a „născut pe Google”, prin cezariană, ci s-a născut – contrar celor afirmate de el –, natural, în cultura scrisă. El își extrage elementele poetice direct din substanța vieții, din subteranele ființării, de unde și forța lor netransfigurată, de o directețe tăioasă. De fapt, scriitorul – care abordează toate genurile literare, fiind de o prolificitate dezarmantă – este un romantic și un sentimental deghizat în postmodern. Aspect care iese în relief nu doar în scrierile anterioare, ci și în recentul volum bilingv *Cer fără scări/Ciel sans escalier*, Ed. eLiteratura, 2014.

Scrise când într-o tentă declarativă, când în una afectivă, gravă, poemele sale încearcă să umple toate restanțele ontologice ale eului auctorial, toate înstrăinările și obnubilările suferite de acesta. Textele sale sînt exercițiile unui introvertit dedat la extrovertiri poematice, care tot aspiră, prin intermediul unor scări de cuvinte, la limanul unui orizont celest, transcendent. Reflexive și autoreferențiale, cu resuscitări ale profanului și cu tatonări ale sacrului, cu un pronunțat caracter diegetic, versurile sale se constituie într-o artă a vieții, într-un amplu excurs existențial, fiind considerat „*un athlète de la poésie*”... „*qui pratique la poésie comme une ascèse vitale, un yoga de la création*” (Jacques Bouchard). Autorul manifestă o voință estetică totalizantă, una de sondare în tenebrele propriei interiorități, de explorare nemiloasă a sinelui, încercînd să scrie poemul *total*, „poemul la care numai moartea are drepturi de autor”. Adept al provocărilor textuale polifonice, dar și cu reveniri și revizuri destul de dese, autorul este mai degrabă caligraful descriptiv al unui modernism revigorat. „Voința de a fi poet și de a scrie poezie dobîndește, astfel, la Ionuț Caragea, un înțeles soteriologic. Nu unul stereotipizat, însă, de cucernicie creștină, ci unul ghidat de orgoliu: doar cel capabil să se înalțe peste sine și peste oameni va fi cu adevărat liber și va înțelege Sensul”, după cum afirmă, în preambulul cărții, Ștefan Borbély. O voință de a adapta realul la imaginarul propriu, o încercare homerică de a remodela exterioritatea după calapodul diafan al cuvintelor caracterizează aceste poeme expiatoare și revelatoare deopotrivă. Autorul își permite doar cîte un scurt „rendez-vous pe falezele eternității”, cîteva incursiuni anamnetice în propriile trăiri. Căci „Dumnezeu locuiește la ultimul etaj/într-un cer fără scări”, acolo unde doar ecoul absențelor noastre mai poate ajunge.

Poetul se exilează într-un imaginar bine strunit, compus și recompus din secvențe cotidiene și versuri memorabile, doar pentru a-și putea provoca noi singurătăți creative, noi perspective inspiraționale, pentru că, pînă la urmă, „poezia este o trecere de pietoni între viață și moarte”. Un amestec insolit de Google și de spirit modern, o tentă romantică și una avangardistă, o infuzie curajoasă de biografism și de joc apoftegmatic coexistă în lirica sa.

Ioan F. Pop

FUGA LUI ANYMONE 107